

Jag väntade dig

av Marie-Louise Bergquist

Presentation av författaren: "Jag är barnsjuksköterska och har i princip under min yrkeskarriär arbetat med det som min berättelse skildrar - barnintensivvård och neonatal intensivvård.

Fast vi behövde ju inte det, vi kom aldrig så långt. Det blev alltså en totalt omvänd situation med sorglig utgång för vår del - en process som jag följt andra i vid så många tillfällen. Nu fick andra följa mig."

Har du barn? Markera något av följande alternativ:

1.Ja

2.Nej

3.Vet inte

Kvinnan håller ett nyfött barn i sin famn. Den lille vilar hjärta mot hjärta med huvudet tungt i kvinnans ena hand. Den andra handen håller hon under stjärten. Hon mumlar små ord med läpparna tätt intill den fjuniga kalotten. Fontanellen pulserar av liv.

Modern och barnet.

Var aldrig vi.

Vi var aldrig de två.

Hon var inte jag, jag blev inte hon. Mitt barn omslöts aldrig av mina beskyddande armar.

Mina läppar viskade aldrig små ord i fjunet.

Det fanns inget fjun och mina läppar skrek. Bara tomrummet fanns kvar att hålla om.

Fostret. Barnet. Han. Min son. Vincent. Dog oförklarligt i 17:e graviditetsveckan.

Jag kämpar ännu med förlusten. Försöker bli människa igen. Det går sådär.

Mina händer. Minns ännu tyngden av honom.

Mina ögon. Såg och minns honom också.

Modern och barnet.

Jag hade hållit tillbaka min längtan och glädje så länge. Till slut gick det inte längre. Att hejda. Jag såg mitt barn på ett ultraljud. Jag var tvungen att våga tro på att jag skulle bli mor till ett barn. Köpte en bärsjal.

En tidig morgon 5 dagar senare vaknar jag med svåra magsmärter och förstår att det är illa. Ambulanspersonal står i hallen. Jag förstår att det är illa när vattnet går. Hoppet kämpar för livet och vi hoppas tillsammans på vägen till sjukhuset.

Barnmorskan säger att det hade varit bättre om det varit blod som rann. Jag förstod.

När doktorn säger ”tyvärr” förstod jag ingenting.

”Men den levde ju för 5 dagar sedan.” Säger jag. Protesterande. Som om han har fel.

”Varför?” viskar jag med skötet ännu blottat.

Ett par samtal ringer jag. Får en kopp te. Ser att barnmorskan hört min gråt. Gråter inte igen förrän dagen efter.

Överlämnas till vårdavdelning med en tröstekram och nästa barnmorska tar över.

En ny doktor bekräftar det jag vet men inte förstår och jag ska tydligen föda barn under dagen. Ringer Någon som kommer.

Ett barn föds i en plåtpotta på toaletten på ett stort sjukhus. Ser inget. Känner framförallt inget. Jag har gjort det jag förväntades göra. Jag har fött.

Alla är snälla. Jag är trevlig. Sparar till morgondagen det jag vet att jag har kvar. Kanske glömmer de bort.

På natten öppnar jag fönstret för att se hur långt det är till marken från 6:e våningen.

Dagen börjar med frukost och piller som ska stoppa bröstmjölksproduktion, gynundersökning, provtagning. Försöker få mitt tomma huvud att fungera så att jag kan ställa de frågor jag borde ställa. Mina varför får inga svar.

”Klandra inte dig själv.” Säger doktorn. Säger barnmorskan. Men vem då?

Det knackar på dörren och de kommer tågande. Får en högtidlig känsla. De skrider liksom in.

Barnmorskan först med ett litet vitt paket i de framsträckta händerna, doktorn strax efter.

Okej, det är så här det går till. Jag har läget fullständigt under kontroll. Betraktar.

”Får jag känna om det väger något.” Säger jag.

”Visst, det är ditt.” Säger barnmorskan.

Hon lägger det lätta lilla lakanspaketet i mina händer.

Det finns. Det har hänt. Och jag är inblandad i det.

”Ser det ut som en baby?” Frågar jag.

Någon har lagt barnet så fint. Lite på sidan med händerna under kinden så som bara ett litet barn kan ligga. Benen lätt uppdragna.

”Vad fint det ligger.” Säger jag. ”Det ser inget vidare ut.” Säger jag också.

”Nja, jag tycker nog att han ser ut som att han har haft det ganska bra inne i dig.” Säger doktorn.

Får en plasthandske så att jag kan känna och ta. När jag ser att det är en liten pojke går jag sönder.

Har inte registrerat att de sagt ”han” hela tiden.

Doktorn håller om mina axlar, barnmorskan klappar mig på huvudet. Mellan oss ligger min son. Min kylskåpskalla, döda lilla unge.

De frågar om han heter något.

”Vincent betyder seger.” Gråter jag.

De frågar om jag vill vara ensam med honom.

”Gå intel!” Skriker jag. Kanske. Skulle jag bli galen om jag lämnades ensam.

Jag har honom länge hos mig därefter. Första gången barnmorskan kommer in skriker jag att jag inte vet hur jag ska orka leva.

Andra gången att jag inte vet hur jag ska kunna sluta gråta.

Tredje gången att jag inte vet hur jag ska kunna lämna honom.

Vad har han här att göra. Vill stoppa tillbaka honom in i värmen, tryggheten och välviljan.

Jag förstår inte. Är det jag som sitter på ett sjukhus med ett dött barn i knäet?

Han flyttar från sängen upp till mitt knä. Jag ser och ser honom igen. Alla fina detaljer och strukturer. Allt det som kännetecknar en människa finns. Han har allt utom livet.

De små fingrarna, tårna, den fina munnen, revbensbågarna. Varför, ungen min? Varför min unge?

Vänder och vrider på honom. Tankarna snurrar. Har jag gjort något fel? Borde jag ha förstått att det inte var brysselkålen jag åt till middag? Om jag bara kommit tidigare, då kanske? Han är vacker, underbar och han är min. Det här är vad jag åstadkom.

Jag visar barnmorskan en av Vincents knäskålar som är hjärtformad. ”En hälsning till dig.”
Säger hon.

Det skulle varit vi, länge. Jag ville sjunga vaggvisor, läsa godnattsagor. Hålla om dig, trösta dig. Älska dig, vara din mamma.

Hemma gråter jag mest. Tårarna droppar ner i maten som jag inte vill ha, inte äter, inte lagar. För inte så många dagar sedan hade jag berättat om barnet jag väntade, nu skulle jag ringa runt och ta tillbaka honom. Varje gång jag berättade om honom och vad jag hade varit med om så gräts det.

Allt. Har tappat sin mening. All förväntan. Borta.

När jag går ut ser jag gravida överallt. De kan men inte jag. Försöker titta bort. En stod och blockerade ingången till en affär jag skulle gå in i.

Svettig, blodfattig, trött och så förtvivlad. Så mycket jag måste göra.

Alltid. Varje dag. Hela tiden. Överallt. Gör det ont.

Den fysiska tomheten i min kropp. Det gör obeskrivligt ont. Sorgen river och sliter. Det finns ingen vila. Ingenstans att fly. Absolut ingen tröst. Sorgen ryms inte i min kropp.

Min barnmorska från mödravården ringer på måndagsdagen efter min förlust och undrar hur jag har det. ”Klandra inte dig själv.” Säger hon. Säger de på gynmottagningen. Säger doktorn som var med och visade mig Vincent. Jag ställer samma frågor till alla, får samma svar.

Rasmus från något telebolag ringer också. 2 gånger. Och Arne från något religiöst samfund har fått för sig att ringa och jag orkar inte mer. Stänger av telefonen och går in i Tystnaden tillsammans med svår huvudvärk och vakna nätter.

Där är jag rätt länge.

Jag ser min son varje dag. Han sitter fast med hjärtformade magneter på kylskåpet. 2 ultraljudsbilder, en dödsannons, ett kort från en blomsterbukett.

Jag och Någon sjöng och läste för dig på vår minnesstund på kyrkogården. Jag sjöng en vaggvisa. Strödde rosenknoppar i dammen.

Saknar dig så. Det som skulle bli du, mitt nästanbarn.

Jag var inte beredd på mina starka känslor för dig. Men jag hann tänka och känna mycket under de där veckorna, månaderna som vi faktiskt fick tillsammans. Jag bar på framtiden.

Du gjorde en resa från de skrynkliga lakanen i sjukhussängen in i mitt hjärta.

2 grannar i huset har fått barn. Och på TV gör de reklam för graviditetstest.

Att någon så liten kan lämna ett så stort tomrum efter sig. Sorgen är oändlig.

Obeskrivlig. Outhärdlig.

Ibland undrar jag om det har hänt. Var jag ens gravid?

Jag ville. Hålla dig tätt intill, lyssna på dina snusande andetag, lära känna dig. Jag ville. Visa dig världen. Min lille.

Varför? Saknar dig till tårar.

Mina vänner tyckte att dödsannonsen var fin. Och namnet.

Jag hade uppskattat din storlek hyfsat bra. Någon på patologen tyckte att det där halva grammet också var viktigt. Det var det.

Tyvärr var det inga fel på dig.

Du skulle ha varit född nu.

Mina bilder av oss två är så levande.

Försökte i drömmen rädda livet på ett mycket för tidigt fött barn. Vi befann oss båda i en kuvös. Barnet blödde kraftigt från hjärtat och jag försökte utan resultat att med kranar och ventiler att stoppa blodflödet. Blodet steg i kuvösen, barnet drunknade och jag hade blod upp till läpparna men jag överlevde.

Naturligtvis var det vi.

Kuvösen är kanske den plats där vi båda fanns, lite avskärmade från omgivningen. Då och nu och framgent. Livet rann ju bokstavligen ur dig och delvis ur mig. Barn och blod.

Jag gjorde nog också allt jag kunde för att du skulle leva och växa i mig.

Det lilla barnet kanske även är jag, inte vuxen nog att hantera det som hänt. Jag har också ”blött kraftigt”, inte trott att jag skulle överleva.

Men det har jag. Med blodsmak i munnen.

Hela jag är sorg. Fyller inte riktigt ut mig själv.

Jag är en som förlorat barn. Jag har ett före och ett efter.

Mitt barn finns i en minneslund på en kyrkogård. Jag har inga barn men jag blev mor.

Jag kysste aldrig min son. Vi såg aldrig varandra i ögonen. Vi låg aldrig hud mot hud. Men jag fick möjlighet. Att knyta an. Kanske. Blir jag mig själv igen. Tack vare det. Någon gång.

Sorg efter ett litet barn mäts inte i centimeter, veckor eller månader. Jag vet nu. Och alla ord är otillräckliga.

Kvinnan gråter efter sitt barn. Längtan sträcker sina armar mot barnet. Det är inte där. Hon försöker skyla hålet i sitt bröst. Förgäves.

Beklagar mig ibland över att jag inte förmår känna glädje. ”Du har ju sorg.” Säger vännerna.

”Har jag?” Säger jag. Förvånad.